

MAGOLCSAY NAGY GÁBOR

Schnitzel-teszt

7 évesen láttam először Berlint. Gyerekkoromban sokat utaztunk külföldre. Apámnak ez volt az egyetlen jónak nevezhető tulajdonsága. Hogy vitt minket. A többinek csak a barackpálinkához, a hűtlenkedéshez meg a terrorizálásunkhoz volt köze. Néha az utazás összeért a terrorral és a pálinkával. A hűtlenkedéssel nem. Anyám családja belföldi projekt volt. Azzal nem kérékedett a határon túl. Szóval '88 nyarán átnyúltam a Brandenburgi kapun, eltévedtem a Pergamon Múzeumban, és Potsdam is dereng meg a Rathaus (voltaképp ez a kis keletnémet nyaralás leppezte le előttem a családunkat deformáló hidegháborús stratégiákat), de a tévétorony panorámaéttermében elfogyasztott ebéd faragott belőlem gasztropszichiátriai esetet. Az egész azzal kezdődött, hogy apám mindhármunknak rántott húst rendelt, krumplival. Mikor a pincér kihozta, az öreg elkezdte fejteni, hogy a tányéron heverő hússzeletek alakja vajon melyik országra hasonlít leginkább. Anyámé lett NDK, az enyéem Csehszlovákia, az övé Magyarország. Micsoda lelemény. Szerintem gondosan ügyelt arra, hogy még gondolatban se lépje át a vasfüggönyt. Miután megfejtette az ebédet kartográfailag, a nevezett húsok történelme, gazdasága és Nobel-díjasai következtek. Másfél órában. Addig nem ehettünk egy falatot sem, amíg végig nem hallgattuk. Ültünk a meredő étel fölött, és hallgattuk. Staudinger, '68, miért szar a Trabant, satöbbi. A pincér háromszor kérdezte meg, mi a probléma. Semmi. Mi lenne? Ez a műsor része. Végül már annyira csavarta az éhség a gyomromat, hogy elsírtam magam. Anyám magához húzott és öklendezni kezdett. Apám abbahagyta az előadást. Egyetek – mondta. És mi ettünk. És sírtunk, és rettegtünk, és forgott velünk a Telecafé. Egy évre rá elváltak. Apámat azóta se láttam, de a bécsi szelet azóta is a skrupulusom, az én Rorschach-tesztem, az én nagy-német neurózisom.